

20.12.05

18 - MLADOBOESLAVSKÝ LEGIONÁŘ

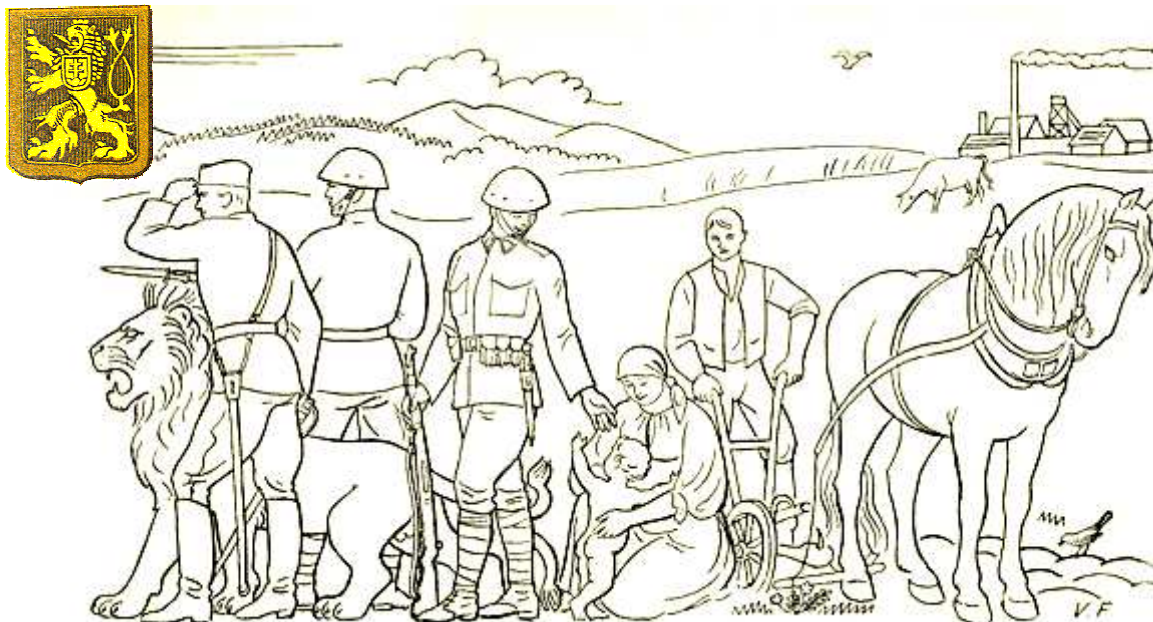

Československou obec legionářskou, Jednotu Mladá Boleslav, založili vojáci našich Legií v Rusku, Francii a Itálii s motem :

„Bez rozdílu politické příslušnosti dát všechny síly k upevnění státu, přispívat k vybudování armády v duchu národních a demokratických tradic, usilovat, aby boje politické a kulturní byly vedeny zbraněmi ducha, bez násilí a lží, hájit zájmy legionářů a starat se o jejich sociální problémy.“

adresa J. Palacha 1097, Ml. Boleslav, tel. 608 28 28 95, e-mail michal.benes@csol-mb.net, <http://csol-mb.net/>

2
0
0
6

„ ... ať národ roste a stát ať vzkvétá, necouvej před soutěží světa “

DO NOVÉHO ROKU 2006 MNOHO ŠTĚSTÍ V K.R.D. 1938
RODINNÉM, ÚSPĚCHY V PRÁCI, ALE ZEJMÉNA PEVNÉ
ZDRAVÍ A VESELOU MYSL VÁM ZE SRDCE PŘEJE

Rostislav Kubišta

1) V sobotu 12. listopadu od 14 hodin se v muzeu v České Lípě uskutečnila přednáška našeho člena Jaroslava Beneše na téma „Finanční stráž československá“. Jaroslav Beneš byl pozván do České Lípy již po druhé, letos na jaře se zde uskutečnila jeho přednáška o výstavbě opevnění v předválečném Československu. Jaroslav Beneš nejprve všechny přítomné stručně seznámil s historickým vývojem finanční stráže a pak se podrobně věnoval organizaci finanční stráže, jejímu zapojení do systému ostrahy státních hranic SOS a došlo i na takové podrobnosti, jako byly například platové poměry u finanční stráže. Také organizace finanční stráže na Českolipsku, tedy v Lužických horách byla přítomným objasněna. Na konci přednášky promítnul Jaroslav Beneš několik dobových snímků. Velmi příjemným oživením byla účast několika členů naší Jednoty a Klubu vojenské historie z České Lípy v dobových stejnokrojích finanční stráže a armády. Kolem stejnokrojů, ale i dalších zajímavých témat se následně rozproudila živá diskuse.

Diskuze o výstroji a výzbroji SOS.

Na závěr lze jen politovat, že nemohly být promítnuty nedávno objevené útržky filmu „Hrdinové hranic“, což byl film o finanční stráži natočený na přelomu let 1938/39. Dochované scény jsou sice po technické stránce kvalitní, ale všechny jsou natáčeny v ateliérech a celkově působí značně naivním dojmem a i rozpočet filmu asi nebyl příliš velký. Laické publikum by dochované části filmu asi příliš neoslovily a proto bylo od promítání upuštěno.

18 - MLADOBOLESLAVSKÝ LEGIONÁŘ

2) Ve dnech 16. – 19. listopadu 2005 se uskutečnil zimní výcvik našich bratrů ve východních Krkonoších. Z posádkového velitelství v Mladé Boleslavi se autokarem Peugeot Partner přesunuli v 18 hodin bratři Jakub Mikolášek, Jan Juřena, Tomáš Pilvousek, Antonín Nácovský a Michal Beneš do výcvikového střediska v Bobru u Žacléře.

Br. Pilvousek nás jako správný hostitel nakrmil výborným gulášem „od maminky“ a bratr Mikolášek osádce zajistil nezbytný sachr - bábovku z rodného Sejcína. Pro zbytek pobytu byl jako kuchař určen bratr Juřena. Zbytek večera se strávil v místním pohostinství U Krakonoše sledováním existenčního zápasu baráže našich fotbalistů. V 6 hodin následujícího dne nás, toho času dozorčí objektu voj. v zal. Beneš vzbudil na ranní rozcvičku uskutečněnou ve sněhem čerstvě zapadané krajině. Bratři Juřena a Mikolášek dojeli nakoupit do Trutnova nezbytné zásoby. Cestou vytáhli z příkopu na zrádném žacléřském sedle „letní“ Škodu 120. Po obědě se vyrazilo na tvrz Stachelberg, kde se pod jasnou oblohou nacvičovala součinnost pěchoty s lehkým opevněním.

V Žacléři jsme se posilili v hotelu Sport a odjeli na chaloupku. Večer se pekla kuřata, o zásobu točeného piva se staral bratr Mikolášek. O páteční ranní rozcvičku se zasloužil dozorčí voj. Pilvousek, který své svěřence hnal směrem ke státní hranici, k obci u Černé Vody (v těchto místech Jan Ámos Komenský navždy opustil svou vlast a my málem svoji duši). Po snídani se družstvo přesunulo autokarem do Prkenného dolu a odtud pěšky na Rýchory k inspekci horského hotelu Ozón (zde například ve třicátých letech slavil své čtyřicátiny Konrád Henlein). Za vydatné vánice a za průběžného výcviku styku s nepřítelem jsme vystoupili až na Rýchorskou boudu (1001 m). Cestou jsme se stavili ve známém hostinci u „Schöne Marie“. Toto pohostinství je proslulé způsobem placení za útratu. Jako vždy se zde platby ujal bratr Pilvousek. Po čaji s německými starousedlíky na Rýchorské boudě následoval přesun v závějích linií lehkého opevnění směrem k tvrzi Stachelberg. A náš velitel, bratr voj. Pilvousek, si nás opravdu vychutnával. Bratr Beneš při plazení nejednou ze svých úst utrousil větu „To je pes, ten náš starej, chlap jeden, až bude v civilu, já mu to spočítám ...“ V prostoru lesa Kámen se od nás odpojil bratr Mikolášek, který se slanił pro vůz do Prkenného dolu a přijel pro nás na žacléřské sedlo. Večer bratr Juřena s bratrem Nácovským vařil boberskou polskou čínu. Velitel, voják Tomáš Pilvousek, si přitom ošetřoval omrzlé konečky prstů. Sobotní ráno se obešlo bez rozcvičky.

Po úklidu jsme naši chalupu opustili a ještě navštívili opevnění v prostoru Bezděkova (pěchotní sruby T-S 43 a 44). Opravdu zajímavou cestu dolů do obce, jsme nakonec i přes několik smyků přežili (oproti jiným). O to, aby nám auto neklouzalo se pokládanými větvemi ochotně staral, již demobilizovaný bratr Beneš. Po návštěvě pomníku příslušníků 2. hraničářského praporu na trutnovském hřbitově již následoval odjezd domů.

18 - MLADOBOLESLAVSKÝ LEGIONÁŘ

3) 7. prosince v odpoledních hodinách jsme v Mladé Boleslavi přivítali vzácnou návštěvu, účastníky 2. československého odboje. Pozvání od mladoboleslavské Křesťanské akademie a místní jednoty Českosl. obce legionářské na besedu se zdejšími občany přijali příslušníci zahraniční československé armády, bratři generálporučík Ing. Tomáš Sedláček s chotí a plukovník Jaroslav Chejstovský, domácí odboj zastupoval bratr Jaroslav Šámal. Doprovod bratřím poskytli plk. Ing. Jan Vondráček, účastník mírových misí Československé a později i České armády.

Prezident Křesťanské akademie Mladá Boleslav Miroslav Jirounek s plk. v. v. J. Chejstovským.

Úderem 17. hodiny zahájil besedu v modlitebně Českobratrské církve evangelické prezident křesťanské akademie Miroslav Jirounek, který vedle vzácných hostů přivítal i zúčastněné obecnstvo a poté předal slovo bratru Michalu Benešovi. Ten přítomné legionáře

Plk. Jaroslav Chejstovský, paní Sedláčková se svým manželem genpor. Ing. Tomášem Sedláčkem.

Generálporučík T. Sedláček vypráví své životní osudy z doby 2. světové války, ale i z doby po ní. Besídka s veterány proběhla v modlitebně Českobratrské církve evangelické v Ml. Boleslavi.

představil, včetně zmínky, kde bratři během 2. světové války působili a požádal je, aby prostřednictvím svých zážitků a životních zkušeností přiblížili osudy našeho národního odboje. Slova se ujal rovněž bratr plk. Jan Vondráček, který přednesl krátký příspěvek o současné situaci Československé obce legionářské jako organizaci, která dnes již nesdružuje jen příslušníky čs. legií a čs. zahraniční armády z doby 1. a 2. světové války.

Po zhruba hodinovém úvodu následovaly dotazy občanů, které se týkaly nejen událostí 2. světové války, ale díky přítomnosti br. Vondráčka, bylo diskutováno i o situaci v bývalé Jugoslávii, v době působení mise armády ČR. Oficiální část besedy ukončil farář Českobratrské církve evangelické Václav Hurt v 19 hod. S našimi hosty jsme však setrvali v bratrském rozhovoru ještě několik příjemných chvil. Po 20. hodině se pak bratři legionáři rozjeli do svých domovů.

Br. Jaroslav Šámal

18 - MLADOBOESLAVSKÝ LEGIONÁŘ

4) 27. prosince jsem navštívil malé městečko Libáň, které leží na říčce Bystřici asi 12 km jižně od města Jičín. 6. července 1925 byl zde, dnes na náměstí Svobody, odhalen pomník připomínající mistra Jana Husa a významná bojiště našich legií a mladé čs. armády. Byla zde uložena prst' z bojiště ze Zborova - 1917, Doss Alta - 1918, Vouziers - 1918, Českého Těšína - 1919 a Jižního Slovenska - 1919. Prstě jsou uloženy v průhledných schránkách, takže každý, kdo jde kolem, je může snadno shlédnout - na snímku označeno šipkou. Schránka s prstí z bojiště od Vouziers je ale poškozená a prst' již chybí. Proto vám dávám bratři na zvážení, zda bychom u příležitosti 88. výročí vzniku ČSR, samozřejmě za případné spolupráce místního úřadu, obnovili schránku z tohoto francouzského bojiště, kde prolévali krev naši bratři. Zapomněl jsem ještě poznamenat, že autorem pomníku v Libáni je prof. Ladislav Šaloun, autor známého sousoší s Janem Husem na Staroměstském náměstí v Praze, ale také naší mladoboleslavské sochy Poutníka v Palackého ulici, mezi Sokolovnou a městským divadlem. Socha Poutníka znázorňuje Jana A. Komenského a byla odhalena v roce 1928 k 10. výročí vzniku republiky a 300 výročí od doby, kdy J. A. Komenský opustil české země. Socha Poutníka je bronzová a 2. světovou válku přežila jen proto, že byla v čas snata a uložena. Bohužel se tak nestalo se sochou Miroslava Tyrše a vlastně ani se sochou „našeho“ legionáře z Komenského nám. Michal

5) 7. října jsme se zúčastnili vzpomínky na generálmajora Antonína Sochora, kterou pořádal Okresní výbor ČSBS a Jednota ČsOL Česká Lípa. Naším úkolem, čestným úkolem, bylo držet stráž u pomníků, připomínající pana generála. První stojí u lesní křižovatky nedaleko Hamru na Jezeře. Právě zde před 55. lety tragicky zahynul gen. A. Sochor při „záhadné“ autonehodě. Druhý stojí u městského úřadu ve Stráži pod Ralskem. Vzpomínka proběhla za účasti čs. zahraničních vojáků z 2. světové války, vojenských přidělců Ruska a Ukrajiny a také dětí z místní základní školy. Vedení Československé obce legionářské zastupoval brigádní generál Miroslav Masopust. Nás mladoboleslaváky vedl, jako každý rok, mjr. Rostislav Kubišta, předseda jednoty. Samozřejmě na vzpomínce nemohl chybět náš bratr plk. v. v. Josef Haizler.

Zleva stojí bratři Jan Juřena, Tomáš Pilvousek, Antonín Nácovský, Petr Václavík, vojenský přidělenec Ruské federace, mjr. Rostislav Kubišta, Michal Beneš a dole klečí ing. Bohumil Topič.

18 - MLADOBOLESLAVSKÝ LEGIONÁŘ

6) Na odpoledne posledního úterý před vánočními svátky, jsme s Michalem naplánovali přepadovou návštěvu pana kapitána v. v. Jana Rejchrtu s manželkou, které naše Jednota, vzhledem ke zdravotním potížím pana kapitána, postrádala na loňské podzimní vzpomínce u pomníku v Dolní Světlé. Pro notorické sklerotiky připomínám, že pan Rejchrt, v té době četař aspirant, fakticky velel jednomu z družstev SOS při úspěšném útoku, jehož cílem bylo v noci z 22. na 23. 9. 1938 osvobodit čs. celnici obsazenou přesilou teroristů z tzv. sudetoněmeckého freikorpsu.

Styčnými důstojníky byla paní Rejchrtová a Michal, který chtěl našim hostitelům dopřát řádné překvapení a tak je kontaktoval až v úterním dopoledni.

Rejchrtovi měli toho dne absolvovat prohlídku u lékaře. Bylo tedy dohodnuto, že definitivní čas návštěvy bude prostřednictvím mobilních aparátů operativně stanoven až v průběhu odpoledne, kdy my již budeme na cestě do Prahy, kde nás, před „hlavním programem“, ještě čekalo setkání s Radanem Cody Láškem. Leč ouha, v okamžiku, kdy mne Michal vyzvednul u Česany, zjistil, že si do přístroje zapomněl zadat telefonní číslo Rejchrtových. Nepřekvapilo mne to. Jen jsem se zastřeným pohledem vzpomněl na časy našeho bunkrologického mládí, kdy jsem se nejednou, po Michalově vysazení, vracel se svým strojem zpět z nastoupené cesty do Čelákovic, abych mu vrátil tu zapomenutou peněženku, tu čepici či žebadlo, nebo jinou nezbytnost.

Nicméně rozhodli jsme se využít služeb Českého Telecomu ve spojitosti s Codyho benevolencí a zavolat od něj Rejchrtovým na pevnou linku. Codyho Zlaté stránky nám však nedaly kýženou odpověď v podobě čísla příslušné stanice. Plán jsme přepracovali ve smyslu – vyčkat u Codyho do 17. hodiny a pak se vydat nazdařbůh do nedalekého rejchrtovic bytu. Ještě před vypršením limitu se Michalovi ozvala paní Rejchrtová, která byla při hledání telefonního čísla úspěšnější, neb se, jako na informační zdroj, obrátila na našeho předsedu majora Kubištu. Jak se později ukázalo, Rejchrtovi urychlili své pochůzky po lékárnách, vynechali lékárnu a od 15. hodiny čekali doma na náš telefonát. Neprodleně jsme vyrazili a po několika minutách si již potřásali rukama s manželi Rejchrtovými, jejichž přijetí bylo, jako ostatně vždy, velmi srdečné.

Paní jsme předali rudou růží, oběma pak prezentaci ze zájmové vzpomínky u hornosvětelského pomníku a láhev dobrého (doufejme) Whisky krému. Jardovu knihu „Finanční stráž“ a prezentace naší činnosti za uplynulý rok, jsme však, při naší smůle, zapomněli doma. Alespoň však máme důvod k další návštěvě. ☺

Br. Martin B. Bradáč, kpt.v.v. Jan Rejchrt se svojí ženou.

Při čaji a vánočním cukroví jsme příjemně pobesedovali, naše hostitele poinformovali o naší činnosti v roce 2005 i o tom na co se chystáme. Marně jsme pak kladli odpor a zažívali pocit zahanbení, když nám Rejchrtovi „resolutně“ věnovali 1000,- Kč na naši činnost a tři krásné fotografické publikace z konce 40.-tých let, které byly po komunistickém převratu určeny do stoupy. Slova věnování od pana Rejchrtu, jež napsal do knihy o TGM, spolu s tím jak se svou manželkou ocenili práci nás všech, jsou pro nás posilou a zároveň závazkem do budoucna.

Po více jak půl druhé, příjemně strávené, hodině jsme Rejchrtovým ještě jednou popřáli krásné svátky, mnoho zdraví a s nadějí na brzké shledání (záminku uvádím výše ☺) vyrazili na zpáteční cestu. Brady

Fotografie hraničního přechodu Dolní Světlá – Waltersdorf ze dne 28. prosince 2005, 15 hod. a 40 min. Vidíme, že pomník a jeho blízké okolí, námi spravované, dokáží děti využít k příjemné zábavě. Hlavně že mají boby ten správný směr, směr do České republiky. ☺

18 - MLADOBESLAVSKÝ LEGIONÁŘ

7) Při listování časopisem finanční stráž „Naše pohraničí“ jsem v čísle 7 ze dne 7. července 1939 narazil na zajímavý článek „Co soudí vojenský odborník o býv. čs. pevnostech“. Myslím, že fakta zde uvedená jsou tak zásadní, že není na škodu článek přetisknout. V textu nebyly dělány žádné změny či úpravy.

Co soudí vojenský odborník o bývalých československých pevnostech

„Přítomnost“ přinesla velmi zajímavý článek z vídeňského „Militärwissenschaftlichen Mitteilungen“, kde generál m. s. Ing. Brosch-Arenau popisuje české pevnosti, které podle něho měly zadržeti německou armádu až do příchodu Rusů.

Na hranicích byly jen obranné zákopy normálně provedené. První opevňovací linie začínala u Karlových Varů a šla k Chomutovu, kde tvořila baštu tvrzí až k Ústí nad Labem a pokračovala kolem Děčína k Jizerským horám severně od Liberce.

Od Jizerských hor až ke Krkonošům byly jen slabé zákopy, ale od Trutnova se táhla pevnostní čára, přerušena Pradědem, až k Opavě. U Bohumína a Třince byly zase jen slabé pevnůstky.

Druhá linie začínala u Roudnice nad Labem, šla k Chebu, ohýbala se u Žatce a pokračovala ke Klatovům, kde se rozvidlila jednak k Českému Krumlovu a Českým Budějovicím, jednak na Prachaticce k Vltavě.

Od Nové Bystrice pak pokračovala ke Znojmu. Také podle slovenské hranice proti Maďarsku se táhla jedna linie. Třetí linie – podle generála – běžela západně od Prahy k ústí Berounky a točila přes Kladno ke Kralupům.

Tento odborník, který jako rakouský generál měl mnoho zkušeností i z války v Tyrolích, se pozastavuje nad tím, že opevnění nešla do hloubky přes to, že nelze předpokládat, že by se za takovýmto opevněním mohla snad seřadit armáda v hlubokých útvarech, neboť jen k obsazení těchto pevností by bylo třeba na půl milionu lidí.

Nebylo však možno počítat s tím, že pevnosti se dají obsadit četami z druhých, nebo třetích záloh, poněvadž osamělost malých pevností odkazovala každou četou na sebe a vyžadovala její nejvyšší odpovědnosti.

Z taktického hlediska lze pevnostem, vsunutých do linie kulometných hnízd, namítati, že tyto stavby nemohli dovolit palbu proti nepříteli, který útočil zpředu, poněvadž mohly pálit pouze bočně do území mezi dvěma pevnostmi 200 – 300 m od sebe vzdálenými.

Také velikým pevnostem, zařízeným jako protipumové kryty, chyběla možnost střilet do čela. Tyto pevnosti měly jen pancéřové klopňe místo otáčecích věží a vyzdění bylo slabé. Byly snadno z fronty k rozeznání, takže bylo snadné vyřadit je z boje dělostřelbou a ty větší bombardováním, aniž by armáda musila zasáhnout pěchotně. Zdá se, že i jen kulometry mohly menší pevnůstky vyřadit z boje.

Nejhorší nedostatek jevil se však v tom, že přístup do pevností byl jen po bitevním poli, neboť chyběly naprosto podzemní chodby i spojovací zákopy.

Při přerušení telefonu byla posádka úplně beze zpráv, chyběl dostatek vzduchu, záchodů i ošetřoven a po krátkém bombardování byl to betonový hrob, poněvadž proti plynu nebylo vůbec ochrany.

Beton byl nedostatečný, pukající a naprosto pochybené bylo vyztužení betonu železem, jak ukázaly i zkušenosti z Belgie.

Za několik hodin palby by byli stáli muži v pevnostech před rozhodnutím: „Buď zemřít v betonových rakvích, nebo se vzdát“. Jakmile by byla opevňovací linie prolomena ve dvou místech, musil se celý systém zhroutit. Pak byla velká a moderní opevnění ve východních Čechách, ovšem bezcenná. Připravil: Jaroslav Beneš

